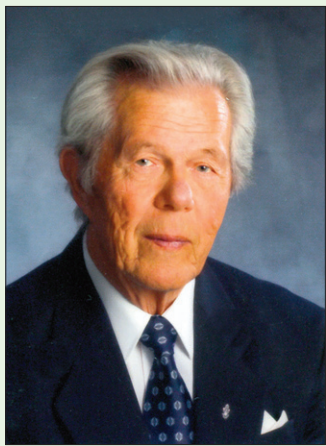

Kalle Hongell: pelaaja – valmentaja – puheenjohtaja

Ne olivat onnellisia vuosia

Ensimmäisinä muistikuvina KPV:sta nousee toimittajalle esiin oheinen edustusjoukkue. Sitä on pidetty yhtenä kaikkien aikojen parhaista ja tuota väittämää tukevat myös monet lehdistärtikkelit ja seuran pöytäkirjamerkinnät. Tuon joukkueen pelaajia on esitelty lähemmin vuosikymmenten varrella PalloVeikossa. Vastaavan kierroksen voisi muuten aikanaan tehdä mestaruusvuoden joukkueesta. Nyt tuosta runsaan 50 vuoden takaisesta joukkueesta suostui haastatteluun Kalle Hongell, tavallisimmin pelaajanumeroa 4 selässään kantanut. Samassa joukkueessa pelasi myös Ahti Salo. Näin hän kuvaa Kallea pelaajana ja joukkuekaverina:

– Hän oli hyvä joukkuekaveri, josta oli vaikea löytää moitteita sijaa. Teki otteluissa paljon töitä, oli teknillinen ja hyvä pelaaja. Oikeana tukimiehenä pelatessaan hän osasi hyvin rakentaa ja ohjata peliä alhaalta lähtien.

Kalle Hongell on nähnyt päivänvalon 15.4.1924 Terijoella, mikä oli yllätys ainakin toimittajalle. Olin luullut, että ilman muutahan hän on ollut kokkolalainen syntymästään saakka. Isän puolelta suku onkin Kokkolasta, mutta äiti oli terijokisia. Vähäiset ovat Kalle Hongellin muistot Terijoelta, sillä vasta kunnolla kävelemään oppinut lapsi muutti yksinhuoltaja-äidin ja veljesten kanssa Kokkolaan.

Kustaa-Aadolfinkatu 1:stä muodostui lapsuuden tärkeä tukikohta. Sieltä löytyivät kaverit ja kavereiden kanssa pallo, joka oli tärkein leikkiväline. Vieressä oli yhteislyseo, jonka pihamaalla – kun oma piha ei riittänyt – luotiin pohja myöhemmälle rakkaudelle jalkapalloiluun. Alkuunsa "talonmies-Kiivastus" ei hyväksynyt pihalla poikalaumaa potkimassa iltaisin palloa, mutta kyllä rauha saatiin aikaan. Pelattiin yhtä maalia ja jalkapallotennistä, mutta myös tekniikkaa harjoiteltiin ja varsinkin yksikseen. Se olikin Kallelle mieleen ja hän hallitsi ylivoimaiseen tapaan seuran taitokisoja. Kiinnostusta oli toki muillakin eikä sen merkitystä sovi vähätellä, sen arvioidaan sen poikalauman ja KPV:n menestystä sotien jälkeisinä vuosina.

– Mutta tehtiin me muutaakin. Iän karttuessa varsinkin meri veti puoleensa. Olimme monet kerrat Telimaa Ollin ja Tiaisen "Herun" kanssa ve-

Rautatienranta oli pelipaikka keväisin. Tässä vuoden 1946 KPV mustaoranssissa. Takana vas. Martti Särkijärvi, Kalevi Tiainen, Sulo Ruoho, Olli Telimaa, Kalle Hongell, Erkki Telimaa, Olli Karpinen valmentaja ja edessä Into Liimatta, Jouko Valpola, Eero Honkakangas, Eino Rokala ja Väinö Paavolainen.

Vauhtia ja tunnelmaa riitti urheilukentällä, kun taisteltiin tärkeistä sarjapisteistä. KPV:n pelaajista tunnistettavissa vas. Jalo Telimaa, Kalle Hongell (4) ja Hannu Vainio.

neellä läheisessä saaristossa telttaretkillä. Kerrankin yllätimme Ollin Linda-äidin tuomalla hänelle retkeltämme pari ämpäriä mustikoita, muistelee Kalle.

Sen ajan tavan mukaan oli luonnollista, että kansakoulun jälkeen oli ajateltava työtä ja ensimmäisen tilin Kalle Hongell nosti juoksupoikana Kes-kosta. Hänestä tulikin pitkän linjan keskolainen, jonka saama kaupallinen tietämys tuli myöhemmin hyödynnettyä Pohjanmaan tukkuliikkeen Kokkolan konttorin johtajana.

Edessä olivat pian Suomen raskaat sotavuodet ja Kalle Hongell oli valmis sotilaspoikavaiheen jälkeen puolustamaan isänmaata. Valehtelemisenkin oli otettava avuksi päästäkseen toteuttamaan halujaan. Tohtori Cederberg kysyi, että onko Kallella äidiltä saatu lupa lähtemiseen, koska nuorukainen oli alaikäinen. Kalle sanoi lupa-asian olevan kunnossa. Lääkäri soitti kuitenkin äidille, joka myönsi luvan olevan kunnossa, vaikkakin asia oli äidille aivan uusi.

Kalle Hongell pääsi koulutukseen ja varsinaissuomalaisista koostuvan JR-35:n vahvuudessa jatkosodassa rintamalle. Sota jätti nuoreen mieheen lähtemättömiä muistoja ja niitä hän nyt eläkepäivinä on ryhtynyt pistämään paperille. Ties vaikka uusi sotaromaani. Tukena on myös se

osa JR-35:n joukosta, joka on vielä mukana jokavuotisissa tapaamisissa.

Jalkapallotaidot eivät kuitenkaan ruostuneet rintamalla, vaikka siellä ei pelailtu. Sen verran Kalle oli sodankin aikana urheilussa mukana, että komppanian hiihtokisoista oli kakkospalkinto. Sodan päätyttyä palattiin taas jalkapallon pariin. Kalle Hongell tuli 1945 mukaan seuran johtokuntaan, valmentajaksi, edustusjoukkueen pelaajaksi ja '60-luvulla jopa seuran puheenjohtajaksi. Kolmessa roolissa KPV:ssa samana vuonna ei ole kovin monen kohdalla toteutunut.

– Kun kuuden vuosikymmenen jälkeen muistelee aikaa heti sodan päättymisen, tuntuu ihmeelliseltä kuinka pian oltiin taas tosi toimissa jalkapallon kanssa. Seuralla ei luonnollisestikaan ollut varoja, mutta niin vain kesällä 1945 olimme ottelumatkalla Luulajassa, Bodenissa, Kiirunassa ja Haaparannalla. Mistähän seuran johtomiehet rahoittivat senkin reissun. Kaikki pelit hävittiin reippaan puoleisesti, mutta parasta oli kun päästiin pensionaattien notkuvien ruokapöytien ääreen. Taisi ensimmäisen ruokailun ja ahmimisen jälkeen joka mies antaa ylen, muistelee Kalle Hongell. Reissun jalkapalloilullisen opetuksen on sihteerin, toimittajan "Omes" Salminen kirjannut vuosiker-

tomukseen: "...saatu opetus ja näkemys olivat sangen eduksi tulevia otteluita ja toimintaa varten." Ja tuohan piti kirjaimellisesti paikkansa.

– KPV:n toiminta oli tuohon aikaan hyvin vahvasti vain muutaman miehen aktiivisuuden varassa. Uussaaren Mikko, Niemen Oskari, Kalevan Mikko ja Saranteen Oiva "taikovat" aina jostakin taloudelliset resurssit toimintaan. Eiväthän ne kulutkaan olleet kovin mahtavia, mutta aina on muistettava ajanjakso, jossa elettiin ennen ja jälkeen sodan. Taisi meillä juniorinakin

Tekniikkakisat vuodelta 1946

A-juniorit: 1) Kalle Hongell 768 pistettä (jaloin 221 + päällä 547), 2) Einar Boehm 389 (382 + 7) 3) Olavi Telimaa 327 (30 + 297), 4) Hannu Vainio 226 (75 + 151) 5) Olavi Hongell 205 (60 + 145), 6) Kalevi Tiainen 163 (97 + 66), 7) Urho Liimatta 108, 8) Ahti Salo 103, 9) Veikko Salo 93, 10) Eino Rokala 87, 11) Herman Saarikettu 64, 12) Mikko Vacklin 59, 13) Eero Honkakangas 36 ja 14) Kalle Laine 28. – Tuloksissa kiinnittää huomiota päällä ponnauttelun osuus, joka tietävästi heijastui myös peleihin. Päällä tehtiin maaleja ehkä nykyistä enemmän.

B-juniorit: 1) Eero Vantunen 101, 2) Vihtori Svahn 76, 3) Lasse Eriksson 68,5, 4) Antero Pallaspuro 67, 5) Reino Sarlin 66, 6) Alf Björklöv 63. Mukana oli 16 poikaa.

C-juniorit: 1) Veikko Salo 117, 2) Hans Slotte 65, 3) Matti Lento 57,5, 4) Veli Liimatta 56, 5) Erkki Ahola 54, 6) Jarmo Malmivaara 54. Mukana oli 21 poikaa.

Tyylikkäitä herrasmiehiä nojaamassa Suntin sillankaiteeseen, vas. Esko Malmivaara, Ahti Salo, Mikko Vacklin, Kalle Hongell takana, Leino Nisula, Eero Vantunen ja Tenho Heikkilä.